

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019. Θ' ΛΟΥΚΑ

Γρηγορίου επισκόπου Νεοκαισαρείας, Γενναδίου αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Έτος 12^ο Τεύχος 553

Κυριακή Θ Λουκά 'Η παραβολή του 'Αφρονος Πλουσίου

(Anthony Bloom)

Είς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ τέλος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι μιὰ προειδοποίησις γιὰ κάτι ποὺ ὅλοι μας θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε συνειδητοποιήσει, - ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δίπλα μας, ὅτι πολλὰ, πάρα πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κάνουμε θὰ χαθοῦν μ' ἐμᾶς ἐπειδὴ εἶναι περιττὰ, θνητὰ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ προειδοποίησις τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ πόσο κοντὰ εἶναι ὁ θάνατος θὰ μᾶς τρομοκρατοῦσε καὶ θὰ μᾶς στεροῦσε ἀπὸ τὴν δημιουργικὴ μας δύναμη; "Ὁχι, ἀντίθετα· οἱ Πατέρες συνήθιζαν νὰ λένε, «νὰ ἔχουμε συνεχῆ μνήμη θανάτου» ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τοῦ νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο καὶ νὰ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν σκιά του, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπειδὴ τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ γνώση ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη, ὅτι μπορεῖ ὅποιαδήποτε στιγμή νὰ τελειώσει, μπορεῖ νὰ δώσει στὴν κάθε στιγμή τὸ τελικὸ της νόημα, καὶ σὲ ὁλόκληρῃ τῇ ζωῇ τὴν αἴσθησις ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ ζήσουμε ὅπως θὰ

ζούσαμε γνωρίζοντας ότι ανά πάσα στιγμή ο θάνατος μάς υπερβαίνει, ή ζωή μας θα είναι μια ζωή θριαμβευτική. "Αν μοναχά είχαμε συνεχώς αυτό κατά νοῦ, θα ζούσαμε τόσο βαθιά, τόσο έντονα. "Αν γνωρίζαμε ότι τὰ λόγια που τώρα σᾶς λέω ἦταν τὰ τελευταῖα, πόσο διαφορετικά θα τὰ ἔλεγα, καὶ πόσο διαφορετικά θα τ' ἀκούγατε!

"Αν ἐπρόκειτο νὰ νοιώσουμε ὅτι τὸ πρόσωπο που μιλούσαμε μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρὸ σὲ λίγα λεπτά, πόσο προσεκτικοὶ θα εἴμασταν ὥστε τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις μας θα ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα ὅλης μας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας, ὁ θρίαμβος σὲ ὅ,τι ἄριστο καὶ ὑψηλὸ χαρακτηρίζει τὶς σχέσεις μας.

Ὁ λόγος που ζοῦμε τόσο ἄσχημα, που λέμε τόσα πολλὰ κούφια λόγια, λόγια χωρὶς ζωή, που διαπράτουμε τόσες πράξεις που ἀργότερα καῖνε σὰν πληγὲς τὴν ψυχὴ μας, εἶναι ὅτι ζοῦμε σὰν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή μονάχα ἓνα πρόχειρο σχέδιο τῆς ζωῆς που θα ζοῦμε μιὰν ἡμέρα, ὅταν θα ἔχουμε χρόνο νὰ διαμορφώσουμε τὸ σχέδιο στὴν τελικὴ ἱστορία. Ἀλλὰ δὲν λειτουργοῦν ἔτσι τὰ πράγματα· ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ τὸ σχέδιο μένει ἀδούλευτο, ἀπλῶς μουτζουρωμένο, καὶ αὐτὸ που μένει εἶναι μιὰ θλίψη γιὰ τὸ πρόσωπο που θα μποροῦσε νὰ εἶναι σπουδαῖο, ἀλλὰ που ἀποδείχτηκε ἐπιπόλαιο καὶ ἀσήμαντο.

Γι' αὐτὸ μιλάει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι γιὰ τὸ ὅτι θα πρέπει νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο, ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθει ὁποιαδήποτε στιγμή, κάθε στιγμή πρέπει νὰ εἶναι τέλεια, κάθε λόγος πρέπει νὰ εἶναι λόγος ζωῆς, γεμάτος ἀπὸ πνεῦμα, νὰ ταιριάζει στὴν αἰωνιότητα. Καὶ κάθε μας πράξη σὲ σχέση μὲ μάς θα εἶναι τέτοια που θα γεννᾷ ζωὴ καὶ θα ἐκφράζει τὴν πληρότητα, τὸ μέγεθος, τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐλάβειας που θα πρέπει νὰ νοιώθουμε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ γιὰ τὸ κάθε τι. Ἄς τὸ σκεφτοῦμε, καὶ τότε ἂν μποροῦμε νὰ ἐνεργήσουμε σύμφωνα μ' αὐτὸ, κάθε λόγος καὶ πράξη μας θ' ἀποκτήσει τὴν διάσταση τῆς αἰωνιότητος καὶ θα λάμψει στὸ φῶς της. Ἀμήν.

"Ἡ συνηλικιώτις τῆς ἀνθρωπότητος"

(Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφεῖμ,
υπερτίμου καὶ ἐξάρχου Ἄνω Μακεδονίας)

Εισήλθαμε στὴν περίοδο των Χριστουγέννων ετοιμαζόμενοι, δια νηστείας καὶ προσευχῆς κατὰ τὴν παράδοση τῆς Ἀγίας μας Εκκλησίας, γιὰ νὰ εορτάσουμε τὸ Γενέθλιο του Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποιὸς σήμερα ομιλεῖ γιὰ τὴν νηστεία; Ποιὸς ενδιαφέρεται γιὰ τὸν ἀρχαῖο αὐτὸ θεσμό τῆς Εκκλησίας; Ἴσως οἱ ελάχιστοι, οἱ Κληρικοί, οἱ Μοναχοί καὶ κάποιοι ἄλλοι, που οἱ πολλοὶ τους ονομάζουν ἀπαρχαιωμένους καὶ οπισθοδρομικούς.

Ακόμη και οι Ποιμένες της Εκκλησίας δεν αναφέρονται στην νηστεία, ούτε ομιλούν γι' αυτήν, για να μη τους χαρακτηρίσουν ως φαιδρούς ή αναχρονιστικούς, που σκέπτονται με τα μυαλά κάποιων παλαιών. Ας αφήσουμε όμως τον Μέγα Βασίλειο, που δεν είναι μόνο ένας κοινωνικός πατέρας της Εκκλησίας, αλλά συγχρόως και μέγας ασκητής, που βίωσε την νηστεία, τράφηκε με αυτήν και την δίδαξε στο ποίμνιο της Καισαρείας.

Ο λόγος του έχει να μας προσφέρει πολλά: «Η νηστεία είναι παλαιότερη και από τον νόμο. Εάν αναμείνεις λίγο θα βρεις την αλήθεια του λόγου. Μη νομίσεις ότι η ημέρα του εξιλασμού, που έχει νομοθετηθεί για τον Ισραήλ κατά την δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός, αυτή είναι η αρχή της νηστείας.

Έλα λοιπόν, βαδίζοντας δια μέσου της ιστορίας, ερεύνησε την αρχαιότητα της. Διότι το εφεύρημα δεν είναι νεώτερο. Το κειμήλιο είναι πατρικό. Κάθε τι που είναι αρχαίο είναι σεβαστό. Να σέβεσαι την παλαιότητα της νηστείας. Είναι συνομήλικος με την ανθρωπότητα.

Η νηστεία νομοθετήθηκε στον Παράδεισο. Είναι η πρώτη εντολή που έλαβε ο Αδάμ: «από το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού δεν θα φάγετε».

Το «δεν θα φάγετε» όμως είναι νομοθέτημα νηστείας και εγκρατείας. Εάν η Εύα είχε νηστεύσει από τον καρπό του δένδρου, τώρα δεν θα είχαμε ανάγκη από την νηστεία αυτή. «Διότι ανάγκη ιατρού δεν έχουν οι υγιείς, αλλά οι άρρωστοι». Η αμαρτία μας ταλαιπώρησε».

Άγιος Γρηγόριος Νεοκαισαρείας ο Θαυματουργός

Ο Άγιος Γρηγόριος γεννήθηκε περίπου το 210 με 215 μ.Χ. Αρχικά ονομαζόταν Θεόδωρος και οι γονείς του ήταν Έλληνες ειδικολάτρες και είχαν μεγάλη κοινωνική θέση στη Νεοκαισάρεια του Πόντου (γνωστή στην αρχαιότητα και ως Καβηρία, Διάσπολις και Σεβαστή, το σημερινό Νικσάρ) . Μετά τη στοιχειώδη εκπαίδευση του, ο Άγιος Γρηγόριος μαζί με τον αδελφό του Γρηγόριο ή (σύμφωνα με μερικές αγιολογικές πηγές) Αθηνόδωρο, πήγαν στη Βηρυτό για να σπουδάσουν νομικά. Ο Θεός όμως είχε άλλα σχέδια για το Γρηγόριο. Όταν περνούσε από την Καισαρεία, άκουσε το δεινό ερμηνευτή των Γραφών, Ωριγένη. Ο Γρηγόριος τόσο πολύ ενθουσιάστηκε μαζί του, ώστε άφησε τα νομικά και διετέλεσε επί χρόνια μαθητής του. Ονομαστός είναι ο αποχαιρετιστήριος λόγος του μετά το πέρας των σπουδών του. Εκεί φαίνεται η μεγάλη αξία του Ωριγένη, σαν διδασκάλου και η βαθειά ευγνωμοσύνη του Γρηγορίου, σαν μαθητού. «Άπασαν προσήγε την παρ' αυτού τέχνην και επιμέλειαν και κατειργάσατο ημάς», γράφει για το διδάσκαλό του.

Κατόπιν πήγε στην Αλεξάνδρεια, και από εκεί επέστρεψε στη Νεοκαισάρεια με πλήρη θεολογική μόρφωση και άγιο ζήλο. Τότε ο Μητροπολίτης Αμασειάς Φαί-

δημος διέκρινε τα χαρίσματα του και τον έκανε επίσκοπο Νεοκαισαρείας η οποία είχε μόνο 17 χριστιανούς! Ο Γρηγόριος, όμως, δεν το θεώρησε υποτιμητικό. Βασιζόταν πολύ στη δύναμη της θείας χάριτος και πάντα είχε στο μυαλό του τα ενθαρρυντικά λόγια του θείου Παύλου: «Ενδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' πρὸς Τιμόθεον, β' 1), δηλαδή να ενδυναμώνεσαι με τη χάρη που μας δίνεται από τη σχέση και την ένωση μας με τον Ιησού Χριστό. Πράγματι, με τη χάρη του Θεού, ο Γρηγόριος έκανε καταπληκτικό αγώνα και εκχριστιάνισε σχεδόν όλη την πόλη. Και ενώ είχε παραλάβει 17 χριστιανούς, όταν πέθανε ειρηνικά στα τέλη του 270 μ.Χ. είχαν απομείνει στην επισκοπική του περιφέρεια μόνο 17 ειδωλολάτρες! Υπήρξε δε τόσο εγκρατής στη γλώσσα του, ώστε δεν βγήκε απ' αυτή κανένας κακός, περιττός ή αργός λόγος. Γι' αυτό και ο Θεός τον κόσμησε και με το χάρισμα της θαυματουργίας.

Στον Γρηγόριο αποδίδεται η καθιέρωση εορτασμών προς τιμήν των μαρτύρων, των διδασκαλιών σχετικά με τους αγίους και η τήρηση εορτών για τους αγίους, που αποτέλεσε επίσης μέσο για να προσελκύσει ειδωλολάτρες στην εκκλησία. Τον βίο του Αγίου Γρηγορίου του Θαυματουργού συνέγραψε ο Άγιος Γρηγόριος ο Επίσκοπος Νύσσης, αδελφός του Μεγάλου Βασιλείου, ο οποίος αποτελεί την πιο αξιόπιστη βιογραφική πηγή εν μέσω ασαφειών και θρύλων. Στον εγκωμιαστικό του λόγο προς τον Άγιο, τον ονομάζει Μέγα και θεωρείται ότι ήταν το πρώτο άτομο που είναι γνωστό ότι έλαβε όραμα της Παναγίας (μαζί με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή), βάσει του οποίου κατέγραψε μια ομολογία σχετικά με το δόγμα της Αγίας Τριάδας. Επίσης, ο Άγιος Γρηγόριος Επίσκοπος Νύσσης αναφέρει ότι ο ίδιος μεγάλωσε ακούοντας διηγήσεις και περιγραφές περιστατικών της ζωής του Αγίου Γρηγορίου του Θαυματουργού, καθώς και τους θεοπνεύστους λόγους του, από την γιαγιά του Μακρίνα η οποία ήταν μαθήτρια και πνευματικό παιδί του Αγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρείας.

Αλλά και ο Μέγας Βασίλειος σ' ένα του λόγο λέει για τον Γρηγόριο τον Θαυματουργό, ότι για τα πνευματικά του χαρίσματα και την χάρη των θαυμάτων «δεύτερος Μωϋσῆς παρ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀνηγορεύετο». Τα έργα του Γρηγορίου έχουν διασωθεί σε ιδιαίτερα αποσπασματική κατάσταση. Ονομαστός παραμένει ο αποχαιρετιστήριος λόγος του Εἰς Ὠριγένην Προσφωνητικός μετά το πέρας των σπουδών του, όπου εξυμνείται η διδακτική δεινότητα του Ὠριγένη. Ἄλλα έργα του που σώζονται είναι η Επιστολή Κανονική Περί των ἐν τῇ Καταδρομῇ των Βαρβάρων Εἰδωλόθυτα Φαγόντων ἢ καὶ Ἔτερα τινὰ Πλημμελησάντων, Πρὸς Τατιανόν Περί Ψυχῆς Λόγος Κεφαλαιώδης, Λόγοι Εἰς τον Ευαγγελισμόν της Παναγίας Θεοτόκου καὶ Αεί Παρθένου της Μαρίας, Λόγος εἰς τους Αγίους Πάντας, Ομιλία Εἰς τον Εκκλησιαστήν, αποσπάσματα ἀπὸ σχολιολόγια στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου, στον Ιερεμία και στον Ιώβ.